

[Elgaard.]

tende eller særlig dybtgående forhandlinger med partiernes repræsentanter. Jeg synes, at den orientering, der dér kunne opnås, havde værdi og har værdi.

Den har haft den betydning, at man i samtalerne ligesom har lagt større vægt på i starten at præcisere de områder, hvor oppositionen absolut ikke ville følge regeringens plan. Jeg ved ikke, om det er nødvendigt at fremføre noget sådant nu. Af enkelte udtalelser i det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale syntes det at fremgå, at socialdemokratiet havde den opfattelse, at det stadig var nødvendigt at sige: at røre pristallet vil vi under ingen omstændigheder være med til. Jeg beklager, hvis det er det ærede partis stilling.

Regeringens vilje til samarbejde er fastslået foruden gennem de lovgivningsmæssige, konstruktive planer, som regeringen tidligere har forelagt, gennem den serie af forslag, rigsdagen her er stillet overfor, og hvorom der nu skal forhandles.

Jeg vil gerne fastslå, at der i de fire sidste måneder overfor den økonomiske situation, landet befinder sig i, er præsteret meget mere, end den foregående regering præsterede overfor den økonomiske situation, medens den sad, til trods for at vi også dengang var inde i den udvikling, vi nu er inde i. Derfor tror jeg, at den tidligere regerings medlemmer skal være meget frimodige — for ikke at sige det stærkere — for at mene, at der er baggrund for rigtigt at hamre løs mod den nuværende regering for dens forsømmelser. Jeg tror, det er skudt forbi, det vil jeg gerne sige til det ærede socialdemokrati.

Jeg anbefaler altså de betydende forslag — som jeg kalder dem —, der er forelagt, til tingets velvillige — forhåbentlig meget velvillige — behandling.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg vurderer forholdene således, at det har betydning, at forbrugsafgifterne ikke indarbejdes i pristallet, at det er afgørende, at stødpuden eller noget, der har samme betydning, bliver et af hovedpunkterne i forhandlingen, at finansministerens forslag vedrørende provenuets anvendelse stort set er det rigtige. Jeg vil sætte pris på, at regeringen hurtigt nedsætter det påtænkte udvalg vedrørende vurdering af pristallets beregningsgrundlag, og jeg vil sætte pris på, at man fra regeringens side nedsætter et virkelig kyndigt og upartisk udvalg vedrørende tjenestemændenes lønningsforhold. På baggrund af dette vil jeg gerne sige, at regeringen på en række meget vigtige

økonomiske områder har givet dette ting adgang til at udføre et arbejde, der, hvis det giver det resultat, det bør give, vil blive af betydning i øjeblikket og fremefter.

Jørgen Jørgensen (Ullerup): I den tale, som den højtærede finansminister holdt, da han i onsdags redegjorde for de forslag til bekæmpelse af den valutariske og inflatoriske situation, vort land i øjeblikket befinder sig i, opgav den højtærede finansminister nogle tal, der viste, hvor skæbnesvanger hele prisudviklingen og som følge heraf vor valutabalace er med et pristal for importvarer på 433 og et eksportpristal på 307. Det er her ganske klart stillet op, hvorledes vor økonomiske situation i virkeligheden er. Set i relation til det importpristal på 290, som vi havde før devalueringen, da eksportpristallet engang en ganske kort periode lå over, omend ubetydeligt, er vort varebytteforhold jo forringet med ca. 40 pct. Jeg er naturligvis enig i, at man ikke skal lade disse tal skabe en panikstemning, og at der er kræfter i bevægelse, der må antages at ville arbejde i retning af en bedre balance, men i den aktuelle situation kommer man ikke uden om, at forholdene er meget alvorlige.

Enhver privat erhvervsdrivende kunne hurtigt gøre op med sig selv, hvor længe han kunne blive ved på den måde uden at måtte standse, og alle teoretiske forklaringer til trods er forholdene faktisk de samme for et samfund. Vi kan låne os frem en tid, og vi har da også lånt her og dér så længe, at vore kreditmuligheder i udlandet i fremtiden vil være små. Vi har tværtimod lån, der er gamle og snart forfalder, nogle endda helt fra den første verdenskrig. Afdragene, som vi vel hverken vil eller bør forsøge at unddrage os, belaster ligeledes valutabalancen — vi får jo ingen varer for de renter og afdragsbeløb, vi må erlægge. Da vi nu engang er en nation, hvis fremtid afhænger af en stor udenrigshandel, er vort aldeles afgørende problem, om vi ved vor eksportproduktion kan skaffe de nødvendige råvarer hjem uden fortsat at gøre gæld, og om vort omkostningsniveau ligger sådan, at vi er konkurrencedygtige overfor det udland, vi samhandler med. Det er i denne sidste relation, at det er så aldeles afgørende, om vi formår at standse inflationen. Lykkes dette ikke, er nemlig også hele den sociale standard, som vi alle er enige om at bevare, i højeste grad i farezonen. Ingen regering eller rigsdag vil besidde midler til at hindre dette, hvis pengeforringelsen fortsætter i stigende tempo. Derfor er det så bydende